

Sense descuidar ni un sol moment l'actuació sindical ni deixar mai en segon terme els assumptes d'orientació professional, lograrem en l'espai d'escassament dos mesos, tornar el ritme normal a la part administrativa i acabar l'edifici als darrers detalls.

Va arribar el moment d'inaugurar oficialment el Casal del Metge i el Consell cregué que una efemèrides tan assenyalada s'havia de celebrar solemniament, i amb tal fi decidí inaugurar-lo amb tot esplendor el dia 10 de desembre de 1932, data que marcarà una fita inesborrable en els anys del Sindicat.

S'ha dit i repetit moltes vegades que el Casal no és una comoditat, ni una ostentació legítima, ni un luxe desproporcionat a la situació de l'estament mèdic, sinó simplement una necessitat col·lectiva per a demostrar la nostra personalitat social i poder desenrotllar adequadament i folgada la nostra àmplia organització exemplar.

Aquesta afirmació, sobradament repetida, es demostrà plenament irrefutable amb motiu de les festes d'inauguració.

Pel nombre de companys que assistiren a tots els actes, per l'entusiasme amb què hi cooperaren llurs famílies, per la presència de totes les autoritats admirades de la nostra obra, per l'assistència de nombroses i distingides representacions de tots els estaments, per la vitalitat que demostraren les nostres institucions en els actes que organitzaren, per l'entusiasme i efectiva adhesió dels Col·legis de Metges, de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya, de l'Institut Mèdic Farmacèutic, de l'Acadèmia de Medicina i de la Facultat de Medicina, per les notes agradoses d'art en un ambient de cordial amistat i companyonia, àdhuc per l'entusiasta cooperació dels estudiants, per l'atenció que ens atorgà tota la premsa sense distinció de matisos i per moltes altres proves de consideració manifestades aquells dies, es palesà obertament i públicament que el Sindicat de Metges de Catalunya, que fins aquell moment havia passat quelcom inadvertit, passava a ocupar un lloc preeminent dintre l'organització social de Catalunya.

Aquells dies vàrem tenir la sensació que després hem comprovat, de què el Sindicat des del Casal tenia una personalitat que mereixia el respecte i admiració de tothom, des de les primeres autoritats de Catalunya fins a l'estament més humil, i això representa el nostre pes i la nostra

força, que ja ningú podrà eludir, i la qual cosa fa que augmenti la nostra responsabilitat i ens obligui a produir-nos amb la mesura necessària a la immensa valor que som i que se'ns reconeix.

* * *

S'acabaren les festes d'inauguració, que podran ésser recordades sempre amb orgull pel Sindicat, i immediatament el Sindicat, que durant les festes no va interrompre ni un instant el ritme normal de la seva actuació, va llançar-se de ple a l'estudi dels principals problemes que cal afrontar decididament, ara que tenim força i personalitat per a fer-ho.

Vegeu el número del Butlletí del mes de gener d'aquest any, el primer que es publicà després de la inauguració del Casal, i trobareu tot un programa d'actuació sindical. Començàvem l'any, i es pot dir que iniciàvem una vida completament nova.

En aquell Butlletí es plantegen qüestions principals, que per elles soles són prou per a justificar tota una actuació: Reglamentació dels serveis mèdics en les entitats d'assegurances sobre la salut. Assegurança social de malaltia, Assegurança maternal i Reglamentació dels dispensaris gratuïts: aquesta darrera per iniciativa de la Secció Comarcal de Barcelona.

El primer projecte que el Consell, assistit per una Ponència formada per companys que han treballat activíssimament en aquesta difícilíssima qüestió, ve elaborant des que l'Assemblea de l'any 1931 aprovà les bases fonamentals de reglamentació, està avui en vies d'aplicació immediata.

Tots coneixeu les enormes dificultats d'aquest problema. Hem de recordar-vos de l'aforisme mèdic que la funció crea l'òrgan, i això aplicat a les mutualitats, vol dir que si elles s'han desenvolupat amb tanta d'extensió i rapidesa, és que han trobat el terreny fèrtil i addient. Contra el principi mutualista no podem anar-hi, el que cal fer és atenuar els estralls que en l'exercici lliure de la professió ocasionen aquestes mutualitats o pseudo-mutualitats o empreses, que cada vegada són més i més importants.

El Consell i la Ponència tenen ben presents les dificultats d'aquesta obra i amb el criteri de sacrificar les solucions radicals que no són altra cosa que un lluïment en el paper, volen fer una